

Fru Hjingsgren - Flyingsf. V.

1876

En syster till qvinnan i ett bodde för en del år sen i Hjings. På samma hus bodde ett par låga människor, som varken hon eller hennes man kunde komma överens med. Denne kvinnan var i grässlå men hade ändå många sockerbätor på betning och arbetade därför varje dag i betarna. Varje gång hon skulle gå hem från sitt arbete, gick hon över en ställbänk, och så kom alltid en otänkvärd fögel och satte sig i hennes väg. Fågeln satt lugnt kvar, och kvinnan gick utika undan för den. En dag blev hon emellertid förtämlad och öppnade de två fåglarna. Efter detta blev hon sjuk. Dräppen brödde naturligt, så att hon inte kunde röra sig. Hon såg till kloka och kvinnan blev bra igen. Såsom tid födde kvinnans ett glimmarbarn till världen, och när denna flicka blev på 8 året, fick hon samma sjukdom. Hon brödes och kvävdes och kom inte till liv. Ingenting kommit till det.

Fru Hjingsgren 1876 Flyingsf. VII.

En sällskap på fyra personer var ett barn köpte en sommardag från Väteröd till Bjärnstorp. Det var fallvinter. När de kommit in i Bjärnstorps skog fingo de se sju ålön dansa bland träden. Alla i sällskapet sågo dem och såg till dem. De kunde emellertid inte se dem. De kunde emellertid se en av ålönerna och springa vid högsta tiden av vågen. Alla sågo henne. En av kvinnorna var i grässlå. När hon sedermera födde en flicka, blev denna sjuk. Hon hade alla möjliga sjukdomar, och slutligen fick hon baller. Men såg till både läkare och kloka, men ingen kunde hjälpa. Slutligen kom man till en kloka, som förutom avsevärdheten var örtlod även även ålön modern att laga ett släpke bröd och släpke var för den 29. bollen på detta var därefter kända det i ett tiöd. Modern gjorde så - och hon såg tydligt hur en flicka kom ut ur brödet och blev frisk med det. Detta blev flickan frisk. Hon berättade också om en kvinna, och hon sade, att det var det bästa jag någonsin såg.

Fru Hjingsgren - Flyingsf. VIII

1876

När man för i tiden skulle beröra sig för. Vredoklaster till Vombs ängar för att hästa lö, brukade man alltid ta av de hästar, som gingo i bet på fjärs stouder och som kallades Vombsvingarna, och knå in kött med. En gång fick en man tag i en grå häst, som var varken av och de andra hästarna. Mannen sa: "Du är så grann, så du får alltid ha en stälgrimmor". Och så hade han en sådan på den och hade den i lång tid. Men en dag kom mormons slätter ned i stallet och hon tyckte, det var synd, att den hästen alltid skulle ha stälgrimmor med stälgrimmor, vilket ingen av de andra hästarna hade. Hon tog grimmor av den. Så berättade den till oss följande.

F. F.

Fru Hjingsgren - Flyingsf. III

1876

En par gamla folks var ute och köde. De köde ut för en backe. Hästarna togo fart, och de köande hälls in dem, tills de fingo huvudstolarna i händerna. Men när man kommit nedanför backen skulle åter huvudstolarna på sina platser. Och så kunde det för nästan alla, som köde ut för den backen. (Ostergård)